

Psalm 27

<u>Structural Components</u>	<u>Jewish Publication Society</u>	<u>Hebrew</u>
Superscription	¹ Of David.	(א) לְדָוִד
vv. 1-3: Affirmation of confidence (third-person; no direct address or invocation; rhetorical questions addressed to community)	The Lord is my light and my help; ¹ whom should I fear? The Lord is the stronghold of my life, whom should I dread? ² When evil men assail me to devour my flesh— it is they, my foes and my enemies, who stumble and fall. ³ Should an army besiege me, my heart would have no fear; should war beset me, still would I be confident.	יְהוָה אֱוֹרִי וְיִשְׁעֵי מִמִּי אֵינְיָא יְהוָה מְעוּז חַיִּי מִמִּי אֶפְתָּח: (ב) בְּקָרֹב עָלַי מְרַעִים לֹאֲכֹל אֶת בְּשָׂרִי צָרִי וְאֵיבִי לִי הִמָּה כָּשְׁלוּ וְנָפְלוּ: (ג) אִם תַּחְנֶנֶה עָלַי מַחְנֶנֶה לֹא יִירָא לִבִּי אִם תִּקְוֶים עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בֹטָח:
vv. 4-5: Wish, petition	⁴ One thing I ask of the Lord, only that do I seek: to live in the house of the Lord all the days of my life, to gaze upon the beauty of the Lord, to frequent His temple. ⁵ He will shelter me in His pavilion on an evil day, grant me the protection of His tent, raise me high upon a rock.	(ד) אַחַת שְׁאַלְתִּי מֵאֵת יְהוָה אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבֹתִי בְּבַיִת יְהוָה כֹּל יְמֵי חַיִּי לְחַזוֹת בְּנֹעַם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ: (ה) כִּי יִצְפְּנֵנִי בְּסֹפֶה יוֹם רָעָה יִסְתַּרְנִי בְּסֹתֵר אֶהְלֹו בְּצוּר יְרוּמָמַנִּי:
v. 6: Reassurance; vow (vv. 1-6 retrospective or addressed to the present situation? v. 6 declarative or optative?)	⁶ Now is my head high over my enemies roundabout; I sacrifice in His tent with shouts of joy, singing and chanting a hymn to the Lord.	(ו) וְעַתָּה יְרוּם רֹאשִׁי עַל אֵיבֵי סְבִיבוֹתַי וְאֶזְבְּחָהּ בְּאֶהְלֹו זְבָחֵי תְרוּעָה אֲשִׁירָה וְאֶזְמָרָה לַיהוָה:
vv. 7-8: Invocation; initial plea (shift to direct address; the beginning of an originally independent psalm?)	⁷ Hear, O Lord, when I cry aloud; have mercy on me, answer me.	(ז) שְׁמַע יְהוָה קוֹלִי אֶקְרָא וְתַגְּנֵנִי וְעֲנֵנִי:

¹ LXX κύριος φωτισμός μου και σωτήρ μου = Vulgate Dominus lux mea et **salutare** meum = KJV etc., “The Lord *is* my light and my **salvation**.”

[corrupt text?]	⁸In Your behalf my heart says: "Seek My face!" O Lord, I seek Your face.	(ח) לך אָמַר לְבִי בְקִשׁוּ פָנַי אֶת פָּנֶיךָ יְהוָה אֲבַקֶּשׁ:
vv. 9-12: Petition; complaint (v. 9: three negative petitions interspersed with hymnic elements)	⁹Do not hide Your face from me; do not thrust aside Your servant in anger; You have ever been my help. Do not forsake me, do not abandon me, O God, my deliverer.	(ט) אַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי אַל תַּטְּ אֶת עַבְדְּךָ עֲזַרְתִּי הָיִיתָ אַל תִּשְׁאַנְנֵנִי וְאַל תַּעֲזֹבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
(v. 10: plaintive statement of abandonment coupled with affirmation of confidence)	¹⁰Though my father and mother abandon me, the Lord will take me in.	(י) כִּי אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי וַיהוָה יִאֲסָפֵנִי:
(v. 11: positive petition with complaint about enemies)	¹¹Show me Your way, O Lord, and lead me on a level path because of my watchful foes.	(יא) הוֹרֵנִי יְהוָה דְרֹכְךָ וַתְּהַנֵּנִי בְּאַרְצְךָ מִיְשׁוּר לְמַעַן שׁוֹרְרָי:
(v. 12: negative petition with complaint about enemies)	¹²Do not subject me to the will of my foes, for false witnesses and unjust accusers have appeared against me.	(יב) אַל תַּתְּנֵנִי בְּנַפְשׁ צָרִי כִּי קָמוּ בִּי עֲדֵי שֶׁקֶר וַיִּפְתּוּ חִמָּם:
v. 13: Affirmation of confidence	¹³Had I not the assurance that I would enjoy the goodness of the Lord in the land of the living . . .	(יג) לוֹלֵא [לוֹלֵא] ²הָאֲמֵנֹתַי לְרֵאוֹת בְּטוֹב יְהוָה בְּאֶרֶץ חַיִּים:
v. 14: Exhortation (addressed to the worshiping community)	¹⁴Look to the Lord; be strong and of good courage! O look to the Lord!	(יד) קוּמוּ אֵל יְהוָה חֲזֵק וַיֵּאמֶר לְבָבְךָ וַקְוֵה אֵל יְהוָה:

² LXX πιστεύω τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθὰ κυρίου ἐν γῆ ζώντων = Vulgate ego autem credo quod videam bona Domini in terra viventium, "I believe, in order that I may see the good things of the Lord in the land of the living." In fifteen places, all medieval manuscripts of the Masoretic Text (MT) place dots above certain letters and words and in one place (the word לוֹלֵא in Psalm 27:13) also below them. These are known as *puncta extraordinaria* ("extraordinary points"). Ten instances are found in the Torah, four in the Prophets, and one in the Hagiographa. In each case, the scribes of the original manuscripts that later became MT intended to erase the letters, as in Qumran manuscripts. They were retained, however, and occasionally were taken to have esoteric significance. See https://en.wikipedia.org/wiki/Puncta_extraordinaria.

Leviticus Rabba 21:1-4 [on Leviticus 16:3] (based on Soncino translation)

(א) בזאת יבא אהרן הה"ד לדוד ה' אורי וישעי ממי אירא ר"א פתר קריא בים אורי בים שנאמר ויאך את הלילה וישעי התיצבו וראו את ישועת ה' ממי אירא ויאמר משה אל תיראן ה' מעוז חיי עני וזמרת יה ממי אפחד תפול עליהם אימתה ופחד בקרוב עלי מרעים ופרעה הקריב לאכול את בשרי אמר אויב ארדוף אשיג.... צרי ואויבי לי ונער פרעה וחילו מכאן ואילך אמרו ישראל אם תחנה עלי מחנה של מצרים לא יירא לבי אם תקום עלי מלחמתן של מצרים בזאת אני בוטח בזאת שהבטחתני שנאמר ה' ילחם לכם :

1. Thus [lit. "with this"] shall Aaron enter [the holy place] (Leviticus 16:3).³ This pertains to what is written in [Psalm 27:1], **The Lord is my light and my salvation; whom shall I fear?** R. Eleazar expounded the text in relation to the Red Sea. Thus, **my light** at the sea; as it says, **Yet it gave light by night** (Exodus 14:20). **And my salvation**, as it says, **Stand still and see the salvation of the Lord** (ib. 13). **Whom shall I fear?** as it says, **And Moses said unto the people: Fear not** (ib.). **The Lord is the stronghold of my life** recalls the text, **The Lord is my strength and song** (Exodus 15:2). **Of whom shall I be afraid?** recalls the passage, **Terror and dread falleth upon them** (Exodus 15:16). **When evildoers drew nigh against me** recalls the text, **And when Pharaoh drew nigh** (Exodus 14:10). **To eat up my flesh** recalls the text, **The enemy said: I will pursue, I will overtake... my lust shall be satisfied upon them**, etc. (Exodus 15:9).... **It is they, my foes and my enemies, who stumble and fall** recalls the text, **But overthrew Pharaoh and his host in the Red Sea** (Psalm 136:15). From this point onwards Israel says: **Should an army (of Egypt) besiege me, my heart would have no fear; should war (on the part of Egypt) beset me, in this I will be confident**—"in this," namely, what You promised me; as it says, **The Lord will fight for you** (Exodus 14:14).

(ב) רבי שמואל בר נחמן פתר קרא בפלשתים בקרוב עלי מרעים זה גלית שנא' ויגש הפלשתי השכם והערב לאכול את בשרי ויאמר הפלשתי אל דוד לכה אלי ואתנה את בשרך לעוף השמים ר' אבא בר כהנא אמר הארץ אחזתו.... צרי ואויבי לי ותטבע האבן במצחו מכאן ואילך אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא אם תחנה עלי מחנה של פלשתים לא יירא לבי אם תקום עלי מלחמה של פלשתים בזאת אני בוטח בזאת אמר רבי לוי בסקוותריס⁴ שהכתיב לנו משה בתורה ואמר להם לזקנים וזאת ליהודה:

³ Leviticus 16 picks up the narrative of priestly instruction that was suspended after the death of Aaron's sons in ch. 10. God gives Moses instructions for Aaron in the performance of the Yom Kippur rituals, which Aaron must follow to avoid the fate of his sons, who "drew too close to the presence of the Lord" (16:1).

⁴ Probably a corruption of אַבְסִיטְרִין, אַבְסִיטְרִין Greek ἐξίτησις, "farewell-address, bequest."

2. R. Samuel b. Nahman expounded the text as applying to the Philistines. **When evil-doers drew near against me** applies to Goliath, of whom it says, **And the Philistine drew near morning and evening** (1 Samuel 17:16). **To devour my flesh** bears on the text, **and the Philistine said to David, "Come here, and I will give your flesh to the birds of the sky and the beasts of the field"** (1 Samuel 17:44). R. Abba b. Kahana said: The earth held him fast.... **It is they, my foes and my enemies, who stumble and fall** recalls the text, **the stone sank into his forehead, [and he fell face down on the ground]** (1 Samuel 17:49). From this point onward David says to the Holy One, blessed be He: **Should an army (of Philistines) besiege me, my heart would have no fear; should war** (on the part of the Philistines) **beset me, in this I will be confident;** "in this," said R. Levi, means in the farewell address that Moses left for us writing in the Torah, saying to the elders: **And this for Judah: [Hear, O Lord the voice of Judah.... Though his own hands strive for him, help him against his foes]** (Deuteronomy 33:7).

(ג) ר' יהושע בן לוי פתר קרא בעמלקים בקרוב עלי מרעים אלו עמלקים שנא' ועמלקים פשטו אל נגב ואל צקלג לאכול את בשרי ושתי נשי דוד נשבו צרי ואויבי לי ויכם דוד מהנשף ועד הערב למחרתם מכאן ואילך אמר דוד אם תחנה עלי מחנה של עמלקים לא יירא לבי אם תקום עלי מלחמה של עמלקים בזאת אני בוטח א"ר לוי בסקווטריס שהכתוב משה לזקנים וזאת ליהודה:

3. R. Joshua b. Levi expounded the text as referring to the Amalekites. **When evil-doers came upon me** applies to the Amalekites, as it says, **the Amalekites had made a raid into the Negeb and against Ziklag** (1 Samuel 30:1). **To devour my flesh** alludes to the text, **David's two wives had been taken captive** (1 Samuel 30:5). **It is they, my foes and my enemies, who stumble and fall** alludes to the text, **David attacked them from before dawn until the evening of the next day** (I Sam. 30:17). . . . From this point onward David says: **Should an army (of Amalekites) besiege me, my heart would have no fear; should war** (on the part of the Amalekites) **beset me, in this I will be confident;** "in this," said R. Levi, means in the farewell address that Moses left for us writing in the Torah, saying to the elders: **And this for Judah: [Hear, O Lord the voice of Judah.... Though his own hands strive for him, help him against his foes]** (Deuteronomy 33:7).

(ד) רבנן פתרין קרא בראש השנה ויום הכפורים אורי בר"ה וישעי ביום הכפורים ממי אירא עזי וזמרת יה בקרוב עלי מרעים אלו שרי אומות העולם לאכול את בשרי לפי ששרי אומות העולם באין ומקטרגין על ישראל לפני הקדוש ברוך הוא ואומרים לפניו רבש"ע אלו עובדי ע"ז ואלו עובדי ע"ז אלו מגלי עריות ואלו מגלי עריות אלו שופכי דמים ואלו שופכי

דמים מפני מה אלו יורדין לגיהנם ואלו אינן יורדין לגיהנם צרי ואויבי לי בימות החמה שס"ה יום השטן גימטריא שס"ד שכל ימות השנה השטן מקטרג וביום הכפורים אינו מקטרג אמרו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא אם תחנה עלי מחנה של סמא"ל לא יירא לבי שהבטחתי בזאת יבא אהרן אל הקדש:

4. Our Rabbis expounded the text in reference to New Year and the Day of Atonement. He is **my light** on New Year and **my salvation** (*yish'i*) on the Day of Atonement. **Whom should I fear?** since **The Lord is my strength and might; [He is become my deliverance (*yeshu'ah*)]** (Exodus 15:2). **When evil ones assail me** alludes to the Princes [viz., protective angels] of the nations of the world. **To devour my flesh**, for the Princes of the nations of the world come and bring charges against Israel before the Holy One, blessed be He, saying in His presence: "Sovereign of the Universe! These are idolaters and those are idolaters; these commit sexual immorality and those commit sexual immorality; these are shedders of blood and those are shedders of blood. Why do those descend into Gehenna and these do not descend into Gehenna?" **It is they, my foes and my enemies, who stumble and fall.** There are 365 days in the solar year. The numerical value of השטן (the Satan/Adversary) is 364. This alludes to the fact that during all the days of the year Satan brings accusations, but he does not bring any accusations on the Day of Atonement. So Israel says to the Holy One, blessed be He: **Should an army (of Sammael) besiege me, my heart would have no fear** because You promised me, **Thus [lit. "with this"] shall Aaron enter [the holy place]** (Leviticus 16:3).

Some Jewish Commentary on Psalm 27

1. **Abraham Ibn Ezra** (Spanish, 1089-1164), from his Psalms commentary:

לדוד ה' אורי וישעי ממי אירא - יש אומרים אורי בלילה שאין שם אור כי הנפש תפחד וישעי ביום ויש אומרים אורי תלוי בדברי הנשמה וישעי בדברי הגוף ומעוז חיי קשור הנשמה בגוף על כן לא יפחד מאדם שיפרידם:

The Lord is my light and my help; whom should I fear? – There are those who say that "my light" refers to nighttime, when there is no light, for that is when the soul is afraid. "My salvation" refers to daytime. Then there are those who say that his "light" pertains to matters of the spirit, while "my salvation" pertains to matters of the body. The expression "stronghold of my life" [according to this latter view] refers to the conjoining of spirit and body; the psalmist need not fear that any person might disjoin them.

2. **Menaḥem Meiri** (Provence, 1249-1316), from his commentary on Psalms:

נראה שזה המזמור אָמְרוּ דוד דרך כלל תפלה להעזר על אויביו, והודעת בטחונו באל יתעלה; וכן להודעה, שלא היתה כונתו בתפלה לכִּוֶּנֶת שררה וניצוח או כבוד ותענוג, אבל לכִּוֶּנֶת שיוכל להשלים נפשו ולהתמיד בעבודתו יתעלה. ועל זה אמר: ה' אורי וישעי - רוצה לומר: אורי - מהשך התלאות, וישעי - מכח האויבים וממשלתם. ומצאנו לשון תשועה בהנצל מיד הנלחם, כמו ויקם משה וישיען. או יפורש אורי - מחשכת זה העולם, וישעי - לעולם הבא.

David apparently uttered this psalm as a general prayer for protection against his enemies, and as an acknowledgement of his trust in God. It is also to acknowledge that his intention was not the attainment of power and victory, or honor and pleasure, but the perfection of his soul by means of perpetual service of the Most High. That is why he said, “my light and my salvation.” In other words, “my light” against the darkness of hardships; “my salvation” from the power of the enemies and their dominion. We find the language of “salvation” in reference to being rescued in battle, as in “Moses rose and saved them” (Exodus 2:17). Or “my light” could be interpreted as against the darkness of this world, and “my salvation” for the world to come.

3. **Zohar** (Spanish, late 13th century), 3.119a:

יהו"ה אורי וישעי, כיון דבר נש אסתכל בנהורא דלעילא, וקודשא בריך הוא אנהיר עליה, לא דחיל מעלאין ותתאין, כמה דאת אמר ועליך יזרח יהו"ה וכבודו עליך יראה. יהו"ה מעוז חיי, כיון דקודשא בריך הוא אחיד ביה בבר נש, לא מסתפי בהווא עלמא מכל מאריהון דדינין...:

“The Lord is my light and my salvation”: When a person gazes upon the luminary on high, and the Holy One, blessed be He, sends forth his illumination upon him, he need fear none of those above or below, as it is written, “But upon you the Lord will shine, and His Presence be seen over you.” (Isaiah 60:2). “The Lord is the stronghold of my life”: When the Holy One, blessed be He, is united with a person, he need fear none of the masters of judgement....

4. **Moses Alshekh** (Salonika/Safed, late 16th century), from his Psalms commentary *Romemut El*:

לדוד ה' אורי וישעי וכו'. ידוע כי האדם הוא הנפש ולא הבשר, אך הבשר יקרא בשר אדם כי הוא בשר ולא רוח, ולכן בדברו על הנפש אמר אורי וישעי כו' אכן בדברו על גופו אמר לאכול את בשרי.

It is well known that the person (*adam*) is the soul (*nefesh*), not the flesh (*basar*).⁵ The flesh is referred to as “human flesh” (*besar adam*, Exodus 30:32) because it is flesh and not spirit (*ruah*). Therefore, in speaking about his soul, [David] said “my light and my help, etc.” In speaking about his flesh, he said “to devour my flesh.”

ונבוא אל הענין, והוא כי הנה עודנו עומד בצרת ענין בת שבע שנמשך לו תגרת אויביו הקרובים אליו האומרים לפניו הבא על אשת איש מיתתו במה ומכעיסים אותו בבית מדרשו כמאמר רבותינו ז"ל, והנה ידוע כי קודם ענין בת שבע שאל מאת ה' שיבנה בית המקדש בימיו ולא הודה לו הוא יתברך, ואחר זמן היה ענין בת שבע.

Let's get to the point, namely, that he was still suffering the consequences of the Bathsheba incident. His enemies were continuing to insist that, as an adulterer, he ought to be put to death, and as our sages said, they vexed him even in his house of study (cf. *Bava Metzia* 59a). It is well known that prior to the Bathsheba incident, he had asked God for permission to build the Temple, and God had not responded. Sometime afterwards, the Bathsheba incident occurred.

ושעור ענין כוונתו במזמור הזה היא, כי הנה שני מיני אויבים יש לאדם: אחד אויב הנפש, כי יצר הרע וכל כוחות טומאה שנעשו בעבירות אשר עשה שכל אחת מהנה כאיש מלחמה עומידת לגרור לו עבירה אחרת יום יום לאבד את נפשו, ויש סוג שני והוא אויבי הגוף עורכי מלחמה מבקשים להרגו כדרך המלכים נועדו להלחם איש באיש ממלכה בממלכה. והנה לדוד היה סוג שלישי, והוא אויביו סביבותיו כדואג ואחיתופל ודומיהם המלבינים פניו ומכעיסים אותו.

As for his particular intention in this psalm, a person generally has two kinds of enemies. One is the enemy of the soul, that is, the evil inclination and all the powers of uncleanness that are brought into being by transgressions—each one of which is like a warrior attempting daily to drag him into additional sin, in order to destroy his soul. The second are the enemies of the body, such as those kings who would conduct wars against him and his kingdom. Now David had a third kind of

⁵ In some kabbalistic anthropologies, there are four components of the human being, from lowest to highest: *guf/basar* (“body/flesh”), *nefesh* (“breath”), *ruah* (“spirit”), and *neshamah* (“soul”) respectively.

enemy: those enemies roundabout him such as Doeg and Ahitophel and their like, who humiliated him and vexed him.

ואמר דוד כי הנה על הסוגים הראשונים לא היה מצטער, כי באשר ה' היה בעזרו לא יירא לא מצרת הנפש ולא מצרת הגוף, אך על השלישית היה אומר כי מי יתן והיה הוא יתברך נותן את שאלתו הקדומה אשר שאל מאז שיבנה בית המקדש בימיו, שהיה פורש מבני אדם ויושב בבית המקדש כל היום בערב הוא בא אל ביתו ובכל בקר שב על משמרתו בבית ה' יום יום כל ימי חייו, ואז יראו אויביו ויבושו, כי זיכהו ה' לבנות את ביתו להיות בן בית לה', ואז ינוח לו מתגרתם.

As for the first and second kind of enemies, David said that he was not worried about them: with God as his help, he need not fear any affliction of his soul or his body. Concerning the third kind, however, he declared that if only God would grant his prior request and allow him to build the Temple, he would withdraw from human affairs and reside every day in the Temple—returning home each evening and then resuming his station in the Temple the following morning, every day of his life. Then his enemies would see and be ashamed, for God would have vindicated him in allowing him to build the Temple, and to become a member of His household. Only then would [David] have respite from their rebuke.

5. **Jacob Joseph of Ostrog** [Rav Yeivi] (Poland, 1738-1791; a follower of Dov Baer [the *maggid*] of Mezeritch), from his *Hiddushei Tehillim* (Novellae on Psalms):

שהנה נודע שהשכינה נקראת דוד וכשלדוד ה' דהיינו שיש יחוד למעלה אז אורי ה' מאיר לי וממשיך הארה עלי לידע איזה הדרך הנכון לילך כה כי לכך כתיב נר מצוה ותורה אור כמו כשהאדם הולך בחושך נופל באחד הבורות אבל כשיש לו נר שמאיר לו רואה את האור ומשמר עצמו של ייפול בתוך הבור כן המצוה מאירה לאדם שיעשה כמו שצוה הש"י ולא יפול בבאר שחת של גיהנם והתורה אור כלול מכל המצות להאיר לאדם שלא יעבור על כל המצות ולא יפול בבאר שחת של גיהנם.

It is well known that the *shekhinah* is called “David,” and that when “David” and Adonai are conjoined, there is unity on high. Then Adonai is my light, granting continual illumination to me, that I might know the right path to walk, as it is written, “the commandment is a lamp, the teaching is a light” (Proverbs 6:23). A person who is walking in the dark might fall into a pit, but one who has a lamp to light the way sees the pit and keeps himself from falling into it. In like manner, the

divine commandment provides light for the one who fulfills it, so that he will not fall into the pit of Gehenna. The Torah comprises all of the commandments that illuminate the way for a person, so that he will not transgress the commandments and fall into the pit of Gehenna.

כן כשחם ושלוש אין יחוד למעלה יש שליטה לחיצונים ומתגברים על האדם להחטיאו אבל כשיש יחוד למעלה אזי יתפרדו כל פועלי און ומתבטלים החיצונים ומגיע הארה לאדם להאיר לו לידע איזה הדרך הנכון לילך.

If, God forbid, there is no unity on high, external things have dominion over the person, leading him into sin. But when there is unity on high, “all the workers of iniquity are scattered” (Psalm 92:10), and the external things are eliminated. Then illumination comes to a person, giving him light, so that he might know the right path on which to walk.

גם וישעי שלפעמים אדם יודע דרך הנכון ומ"מ עובר עבירה בשביל שיצרו תקפו לכך אמר וישעי היינו שהשם יתברך מושיע לו מן היצר הרע אמנם אמר ממי אירא היינו ממי עם הכולל גמטריא צ"א כמנין הוי"ה אדני מאותו היחוד צריך האדם להביא עצמו ליראה רוממות והטעם הוא כי כל היחודים שנעשים למעלה הוא ע"י מעשים טובים של צדיקים שעושים למטה.

Also, “my salvation” refers to those times when a person knows the right way, but commits a transgression nonetheless because his evil inclination got the better of him. It says “my salvation” because God rescues him from the evil inclination. Then he says “whom [ממי / *mimmi*] shall I fear.” The numerical value of *mimmi* plus one⁶ is 91 [40+40+10+1], the equivalent of יה-וה / אדני [two different ways of rendering “Adonai / Lord”; 26+65=91]. Because of that unity, a person must bring himself to fear the Exalted One. The reason is that all of the unities that are attained on high are by virtue of the good deeds that the righteous perform below.

➔ The use of Psalm 27 as the penitential psalm of the New Year season seems to have been a relatively late development in Ashkenazi prayer.⁷ As the usage spread, it became productive for popular Psalms commentary. Two examples from the 17th-18th centuries:

⁶ In gematria, *kolel* denotes adding the number of words to the numerical value of their letters. In this case there is only a single word, so the *kolel* = 1.

⁷ For more information on this topic, see <http://www.jtsa.edu/psalm-27-the-days-of-awe>.

6. From a homily on Leviticus 16 by **Pinḥas Halevi Horowitz** (ca. 1731-1805; born in Chortkiv, eventually rabbi in Frankurt after 1769; a follower of Dov Baer [the *maggid*] of Mezeritch) in *Panim Yafot*, the Torah commentary that is the third part of Horowitz's magnum opus, *Sefer Hafla'ah*:

והנה נהגו לומר מן ר"ח אלול עד לאחר הסוכות מזמור כ"ז, ושמעתי הטעם מפני שיש בו י"ג שמות הוי' כנגד י"ג מדות המאירים באלול:

They customarily recited Psalm 27 from the New Moon of Elul until after Sukkot. I heard that the reason was that the 13 occurrences of יה-וה correspond to the 13 Attributes that illuminate during Elul. [Horowitz relates the psalm to the period from the beginning of the month of Elul (the month immediately preceding the New Year) until Shemini Atzeret.]

ונראה לפרש כל המזמור על סדר הימים אלו שכן אמרו במדרש בפ' זו רבנן פתרינן קרא בר"ה ויה"כ, אורי בר"ה וישעי ביו"כ וכו', לפי פשוטו מפני שר"ה הוא יום הדין שהלבנה מתכסה בו והקב"ה ברחמיו הוא מאיר לישראל, כדכתיב בישעיה סי' ס' [יט] ולנוגה הירח לא יאיר לך והיה לך ה' לאור עולם, וישעי ביו"כ שהוא יום רצון וישועה וקבלת התורה והמצות ולוחות שניות, רמז לדבר כי אורי וישעי מספרם תרי"ג, עוד יש רמז כי ר"ה נקרא זכרון עם מספר כפורים הוא כמספר ה' אורי וישעי ששניהם הוא תרל"ט.

It seems appropriate to interpret the entire psalm according to the order of these days, as they said [in *Leviticus Rabba* 21], “Our Rabbis expounded the text in reference to New Year and the Day of Atonement. He is ‘my light’ on New Year, and ‘my salvation’ on the Day of Atonement.” According to the plain meaning [of the midrash], it is because Rosh Hashanah is the Day of Judgement when the moon is obscured and the Merciful God provides light for the people of Israel, as it is written in Isaiah 60:19, “[No longer shall you need the sun for light by day,] nor the shining of the moon for radiance [by night], for the Lord shall be your light everlasting.” It says “my salvation” on Yom Kippur, because it is the day of divine favor and salvation, of the acceptance of the Torah and commandments and the second set of tablets.⁸ There is a hint of this in that the numerical value of אורי וישעי (“my light [217] and my salvation [396]”) is 613. Furthermore, adding the value of זכרון [zikkaron, “remembrance” (283)] to כפורים [kippurim, “atonement” (356)] = 639, the same value as יה-וה אורי וישעי [613 + 26 for the divine name].

⁸ See *Seder Olam* ch. 6 for the dating of the tablets. According to the tradition cited there, Moses descended from the mountain with the second set on 10 Tishre = Yom Kippur.

In like manner, the phrase מַעוֹז חַיִּי (“stronghold of my life,” v. 1) hints at Sukkot because it is numerically equivalent to the words יְמֵי סוּכָה (“days of *sukkah*”). David’s request to “live in the house of the Lord” in v. 4, according to Horowitz, is an allusion to dwelling in the *sukkah*, where one hopes to be worthy of receiving the Divine Presence (*shekhinah*). The petition, “Do not subject me to the will of my foes” (v. 12), he suggests, refers to Shemini Atzeret, “when the chits are handed in” and the penitential season is concluded.

7. **Chaim Katz**, from his Psalms commentary *Eretz ha-ḥayyim* (Constantinople, 1750)

In his interpretation of Psalm 27:3 (“should an army besiege me...**in this** (*be-zot*) I trust,” Katz offers a virtuosic elaboration of the ambiguous “this” of the midrash:

[The “army” is] the army of the evil inclination. Even though it declares war against me—since the evil inclination of a person gains daily in strength...—“**in this** I trust,” namely in the holy covenant [i.e., circumcision] that is called “**this** is the sign of the covenant” (Genesis 9:12, 17); and the Torah, which is called “**this** is the Torah” (Deuteronomy 4:44), and the *Shekhinah*, which is called **this**... “The fool does not understand **this**” (Psalm 92:7), but David said, “with **this** I know that you have favored me” (Psalm 41:12).

According to Katz, the word לִלְאֵל at the beginning of v. 13 is an anagram for the month name לִלְאֵל/Elul, “because in Elul it is possible to repair what has been spoiled” during the year. The three clauses of v. 14, then, refer to the High Holiday season: “Look to the Lord” on Rosh Hashana; “Be strong and of good courage” during the Ten Days of Repentance; and “Look to the Lord” on Yom Kippur.